

Knihu *My děti ze stanice ZOO* jsem četla v pátý třídě, byla to zakázaná knížka, jen pro dospělé. Ale my jsme se nějak k té knížce dostali. Já jsem nikdy nečetla, ani teď nečtu knížky, ale tuhle knížku jsem přečetla během dvou dnů. A hrozně jsem se viděla v hlavní postavě, v tý Christiane. Měla jsem hrozně přísnýho nevlastního tátu, měla jsem z něho velkej respekt, aspoň do té doby, než jsem začala brát drogy, to jsem měla takovej strach, že bych si na drogy prostě nedovolila šáhnout. To vím tohleto, že bych si to nedovolila, protože vůbec nevím, jak by to potom dopadlo. No a pak tadyta knížka, když jsem ji přečetla, tak jsem věděla, že to je něco, co mě přitahuje. Je to divný, ale tyhle knížky by se neměly dostávat dětem do ruky, to je pravda.

Ta knížka asi měla odrazovat, ale mě neodrazovala, spíš přitahovala. Ale můj otec by se to musel dozvědět, kdybych brala drogy, takže sáhnout na fet by mi strach z něho nedovolil. Pak se ale maminka rozvedla, po revoluci, to mně bylo sedmnáct let. A protože máma měla taky šílenou výchovu, tak měla takový to heslo – užívej si, dokud můžeš. Takže mi dávala svobodu. Já jsem sice musela něco dodržovat, třeba chodit spát v nějakou hodinu, když jsem chodila do školy, a když mně bylo patnáct, tak přijít maximálně do deseti do večera domů. A když ne, tak jsem prostě byla bitá, ale vždycky jsem to mohla nějak okecat.

Když jsem se ptala mamky, proč se s tátou rozvedli, říkala, že za komunistů bylo zakázaný mít homosexuální vztah. Ona byla lesba už odmala, říkala mi, že i při tadytom manželovi měla nějaký holky, ale tyhle její vztahy

byly tajný. A jak skončili komunisti, tak se hned rozvedla, to už jsem byla v sedmý třídě. Máma se tím potom netajila, takže když mi v tý sedmý třídě jednou řekli lesbo, tak se mě to hodně dotklo a v ten moment jsem mámu za to začala nenávidět. Mě to v tý pubertě fakt hodně zranilo. Načež jsem se vlastně začala mstít těm jejím přítelkyním, že jsem je třeba mlátila. Bydlely vždycky úplně normálně s námi. Máma takhle měla tři dlouhodobý vztahy, a teď je sama.

My jsme tři sestry a každá má jinýho otce. A já jsem se mámy ptala, proč teda jako nás má, když byla na ženský, tak říkala, že chtěla mít děti.

Ta první mámina přítelkyně, to byla myslím její největší láska, Květa, žena jejího života. S tou měla vztah vlastně už tenkrát za komunistů a vlastně doteďka jsou spolu v kontaktu. Ale první jako partnerka, to byla holka z pastáku, byla to cigánka, Lukyna měla přezdívkou, s tou byla tři roky. Lukyně tenkrát bylo dvacet šest let a tý máma hodně pomáhala. Máma byla taková, že prostě těm holkám hodně pomáhala s bydlením, se vším, protože chtěla, aby se všichni měli dobře. Nechávala u nás přespávat i její kamarádky, neřešila nějaký věci, že jiný lidi něco řeknou třeba. No a pak byl ještě jeden vztah, co měla. A ten byl dlouho. K jejím věku to byla už starší paní. Tu jsem měla ráda, byly spolu dlouho, a byla hodná. No a poslední vztah, co měla, tak to byla jediná Češka, a ta už tenkrát, když si mě pozvala do hospody a to, jak mě vyzpovídala, tak to už jsem věděla, že je falešná. Ale máma se do ní tak zabouchla, že prostě všechno šlo stranou.

Měla jsem volnost a máma si začala po těch komunistech užívat to, co chtěla, to, co vždycky cejtila, a to byl vztah k těm ženským. Jednou když jsem přijela z tá-

bora, tak mi nepřišla naproti. To jsem byla ještě dítě, bylo mi nějakých čtrnáct nebo patnáct, a ona nepřišla k autobusu. To byla pro mě docela velká rána. A já jsem pak večer zjistila, že se někde flákala se svojí přítelkyní, a to mi přišlo jako hodně špatnej důvod. Vyváděla jsem, něco jí i naznačovala, ale ona to neviděla. Já jsem třeba dělala takový věci, že ty její přítelkyně, nebo ta jedna konkrétně, ta se furt kvůli mně podřezávala. Dělala jsem jim takový peklo, jako těm přítelkyním, a máma nic nevnímala. Když jsme byly se ségrou třeba doma a máma nebyla doma, tak jsme třeba vzaly klíče a tu Lukynu, tu první, jsme zbily, že třeba špatně umyla nádobí. Ona to samozřejmě mámě řekla, ale máma stála vždycky za svejma dětma, za náma prostě.

BRANÍ

No a zvláštní je, že moje starší sestra brala, když mi bylo čtrnáct patnáct, ale já jsem to vůbec nevěděla. To si uvědomuju až tedka později. A ještě než jsem začala brát, už jsem si tenkrát dělala falešný vpichy sichrhajekou, jako že mám prostě vpichy, a ještě jsem jí to ukazovala, sestře mojí. Byla jsem zvědavá, co na to řekne. Přitom to nebyla ani pravda. A nic se nedělo. A pak když jsem opravdu začala fetovat, tak právě že ségra moje starší měla s tím zkušenosti, takže jsem brala jenom chvilku. Nějakejch, já nevím, třeba tři měsíce. Tři měsíce, a to už máma věděla, protože ségra jí to řekla. A byly to právě takový ty tři měsíce, kdy prostě jsem si neuměla dát dávku a měla

jsem třeba na jednu dávku takových patnáct vpichů v těle. Na rukách. Takže prostě jsem jela s mámou v tramvaji a byla jsem vyperníkovaná, protože jsem to neuměla brát, a máma mi řekla, ať si vytáhnu rukáv. To se nemělo cenu bránit, tak jsem jí to ukázala. A byl to fakt asi hroznej pohled na ty rozpíchaný ruce, to mámu muselo i hrozně bolet. Jako byl v tom i nějaký odpor vůči mámě.

Ono už za komunistů se braly ty drogy, ale bylo toho tak málo a nevědělo se o tom tolik. Moje máma třeba říkala, že prostě kdyby za jejího mládí bylo tolik drog, že by je možná brala taky. Možná i proto, že byla homosexuálně založená.

Mě k drogám přivedla nevědomost, co to vůbec drogy jsou a co jsou vlastně ty lidi kolem nich zač. To jsem vůbec nevěděla, neměla o tom ani páru. Ale hlavně ta knížka *My děti ze stanice ZOO*, ta mě tak oslovila, že jsem nepociťovala strach nebo respekt z drogy samotný jako takový. Možná proto, že to v té knížce skončilo, jak to skončilo, že prostě žila dál. Žila docela dlouho. I když tam bylo, že jí zemřela ta kamarádka, ale Christiane žila dál.

Vlastního tátu jsem poznala asi až ve dvanácti letech na pohřbu svojí tety. Mohl mi bejt tak jako jeden, možná ani ne dva roky, když od nás odešel. Já si odmalička pamatuju jenom nevlastního otce, kterej mě vychoval. Jenom jedinýho otce, tady toho nevlastního. Na tom pohřbu se máma zeptala, jestli ho tam poznám, tak jsem samozřejmě tipla úplně někoho jinýho, až ukázala – tak tamhleto je tvůj táta. Představili jsme se. No a pak jsem šla k němu na prázdniny, on už měl taky svoje děti. No a tam jsem si pak dělala svoje prázdniny každěj rok. A poznala jsem tu babičku z jeho strany v Kladně.

Byl hodnej. Profesi neměl žádnou, já jsem ze světský rodiny, on taky, máma taky, takže moje prázdniny u něho spočívaly v tom, že jsem jezdila po trhách. Budiček byl ve tři ráno, naložili jsme se do auta, jeli jsme za babičkou, vzali jsme ještě další auto, stánek nebo stánky a jeli jsme do Prahy. A v Praze jsme mohli bejt třeba už tak v půl pátý a čekali jsme do nějakých sedmi, osmi hodin jenom proto, abysme měli lepší místo v tý ulici. Tenkrát jsme prodávali bílý halenky, oblečení prostě. Oni si to kupovali hlavně Němci. A už jako malá holka s mojí babičkou od mámy jsme jezdily na poutě s kšeftama, jako je čerťák. Strašidelnej zámek se tomu říká, a se střelnicema.

